

מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א

ב"ה מוצאי שבת קודש מברכים חודש שבט,
כ"ד טבת, ה'תשמ"ג.
ברוקלין, נ.י.

— תרגום מאידיש —

אל בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בעמדנו במוצאי-שבת קודש מברכים חודש שבט, שהיום העשירי שבחודש —
"העשירי יהי קודש" — הוא יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר,

ובפרט בשנה זו, שקביעות המועד הנוכחי הוא ביום כ"ד טבת, שהוא יום
ההילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן בעל התניא (מורה הדרך בפנימיות התורה ועל ידה)
והשלחן-ערוך (מורה הדרך בנגלה שבתורה ועל-ידה),

שכ"ק מו"ח אדמו"ר היה יורשו וממלא מקומו בדורנו,

מוצאי שבת קודש . . . כ"ד טבת . . . ההילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן: להעיר אשר קביעות שנה זו היא כמו
בשנת ההסתלקות, כלשון "הרבנים בני הגאון המחבר ז"ל" בהקדמתם לשי"ע אדמו"ר הזקן, במוצאי ש"ק כ"ד
טבת". ועד"ז כותב הצ"צ (נדפס במענה לשון — ווילנא, תער"ב. הוצאת קה"ת, תש"י (ושלאח"ז)). פסקי דינים
להצ"צ בסופו (קה"ת, תשל"ב)) "במוש"ק כ"ג אור לכ"ד טבת".
מוצאי שבת . . . כ"ד טבת . . . ההילולא . . . הזקן: ראה ביאור השייכות דכ"ז בארוכה (ע"פ קבלה) —
ליקוטי לוי"צ אגרות ע' רמט ואילך.

שבט . . . יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר: להעיר מל"ת להאריז"ל פ' ויצא. א. בחיי ר"פ תרומה.
שבטים הם כנגד י"ב צירופי הוי' שבכל חודש מאיר צירוף אחד. ובאוה"ת בא (ע' רנד) שי"ב ר"ח הם כנגד י"ב
שבטים. ובכמה ספרים דחודש שבט (חודש הי"א) שבטו יוסף (שנולד שבט הי"א), ושם הראשון של בעל
ההילולא דחודש זה הוא יוסף (נתבאר בארוכה בהתוועדות ש"ק מבה"ח שבט תשמ"ג). — אבל ראה ספר קה"י
ערך י"ב חדשים וי"ב שבטים, דשבטו דשבט — לא יוסף.

העשירי יהי קודש: (בחוקותיו, כו, לב) מכל מקום (בכורות נח, ב). וראה זח"ב רעא, א. בחיי ר"פ תרומה.
יום ההילולא: יום זכאי וסגולה, כמובן מהדגשת רבנו הזקן: "צריך לאודועי שכיום פטירת רבנו הגדול
המגיד, הילולא רבא, בו ביום יצאתי לחפשי" (אגרות קודש אדה"ו "קה"ת תשי"ג) סי' לט (ע' צט)). וראה (תניא)
אגה"ק סי' ז"ך וביאורו וסי' כח. סידור שער ה"ל"ג בעומר (דש, ב"ג). ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י עטר"ת
(סה"מ עטר"ת ע' תיג ואילך). ד"ה ואתם הדבקים, תרפ"ו (סה"מ תרפ"ו ע' רכב ואילך).

בעל התניא והשלחן ערוך: ל' כ"ק מו"ח אדמו"ר במכתבו מיו"ד כסלו תש"ט (נדפס בסה"מ תש"ט קונט'
י"ט כסלו) ע' 3 השני). ובכ"מ. וראה לקו"ש ח"ו ע' לו ואילך (ובהערה 14 שם).

שכ"ק מו"ח אדמו"ר . . . יורשו: ראה רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ז: שהמלכות ירושה כו' ולא המלכות בלבד
אלא כל השררות . . . ירושה לבנו ולבן בנו עד עולם. — ובספרי (שופטים יז, כ): כל פרנסי ישראל. ולהעיר,
שכ"ק מו"ח אדמו"ר ה' בן יחיד (ראה רמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"א (והל' מלכים בסוף הפרק)).
וממלא מקומו: ראה המשך ל' הרמב"ם הנ"ל (הל' מלכים פ"א ה"ז).

ובהתחשב בכך שלכל עיני הזכרון בחיים היהודיים ישנה המטרה להזכיר ולעורר ולעודד ולזרוז כל יהודי, להוסיף עוד יותר במילוי היעוד שבשבילי נברא, בהתאם להוראה הברורה של תורתנו, תורת חיים: „אני נבראתי לשמש את קוניי“, על-ידי חיזוק והפצת יהדות, תורה ומצוות, אצלו ובסביבתו, במלוא המדה,

— ודאי יתבוננו באחת מנקודות היסוד של תוכן יום ההסתלקות-הילולא, יום הסיכום של „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“, והיא: כשיהודי מחליט לעסוק בהפצת היהדות, למרות כל הקשיים, הוא ודאי מצליח למצוא כוחות ואפשרויות להתגבר על כל הקשיים, ומתקיימת הבטחת הקב"ה, בורא האדם ומנהיגו „יגעת ומצאת“.

הרי זו הדוגמא החי' שבאה לידי ביטוי בחיי יום-יום של בעל ההילולא, כולל עשר השנים האחרונות לחייו בעלמא דין במדינה זו, שגם אז לא חסרו נסיונות קשים מאוד — מבחינות מסויימות אף קשים יותר מאשר במדינה ההיא ש„מאחורי מסך הברזל“ — כידוע ומפורסם.

מובן מאליו שאת זה שבעל ההילולא השיג, ובפרט באמצעות ה„יגעת“ שלו, קשה, ואולי אף יותר מקשה, להשיג לאדם בערכנו, שאין לו את הכוחות הבלתי רגילים ומסירות הנפש שלו וכו'. ברם, יש לזכור כי לאחר שהוא פרץ את כל המכשולים וסלל את הדרך, ייסד מוסדות חינוך, תורה וחסד, חרש, זרע והפריה במסירות-נפש ובאהבת ישראל בכל תחום של יהדות, ויצר את האפשרויות לכל יהודי, ולכל היהודים, אנשים ונשים וטף ללכת בעקבותיו — לא נותרה שום סיבה להחליש ח"ו את ההתמסרות לעסוק בכל שטחי הפצת היהדות, כל אחד וכל אחת כיד ה' הטובה עליו, כפי אופן ה„יגעת“ שלו,

הזכרון . . . המטרה: ובלשונו הכתוב במצות תפילין (שהוקשה כל התורה כולה לתפילין — קידושין לה, א): לזכרון גוי' למען תהי' תורת ה' גוי' (בג, יא ט). ולהעיר משחת חגה"ש תרצ"ד (לקוטי דיבורים ח"א קנז, א ואילך).

אני נבראתי לשמש את קוניי: קידושין בסופה. וראה או"ת להה"מ ס"פ שמות איך שע"י כל מצוה פועל בכל העולמות ומקשרם להקב"ה.

ובסביבתו: שהרי כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה כו' (שבת נד, ב. וש"נ). ומרובה מדה טובה — מי שיש בידו לזכות את הרבים.

במלוא המדה: ראה כתובות סז, רע"א.

כל . . . חייו: לי' אדה"ז שם באגה"ק ביאור לסי' ז"ך. וראה סידור שם.

יגעת ומצאת: מגילה ו, ב.

עשר השנים האחרונות: ראה ע"ד ג' התקופות (של עשר שנה) דנשיאות כ"ק מ"וח אדמו"ר — לקו"ש חלק ח"י ע' שג ואילך.

שמאחורי מסך הברזל: כדאמרי אינשי — להעיר ממחזיל (פסחים פה, ב) אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. וראה ברכות לב, ב. ובארוכה ס' הליקוטים (מאמרי וכו' דהצ"צ) מע' ברזל, וש"נ.

הברזל: ראה פרש"י יתרו כ, כב (מדות פ"ג, מ"ד).

פרץ . . . וסלל את הדרך: כידוע בענין „פתח“ (ראה כש"ט — הוצאת קה"ת — ס' רנו. דרך חיים לאדמו"ר האמצעי לג, רע"א. סה"מ תרע"ח ע' רפג. ועוד).

ללכת בעקבותיו: להעיר מלשון אדה"ז באגה"ק ס' ז"ך: כאשר נלך בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו.

כיד . . . עליו: ע"פ עזרא ז, יט. ח, יח. נחמ"ב, ב, ח.

ובמיוחד לאור העובדה שהקשיים בהם נתקלים עתה, כאן ובמדינות רבות אחרות, הם קטנים וקלים, ללא כל יחס, מאלה שבעל ההילולא נתקל בהם. אדרבה: ניתן לקבל סיוע ועידוד, וכבר נתקבלו ומתקבלים, מממשלות, מוסדות שונים, כבוצות וכו'.

הדבר היחיד הנדרש הוא — הערכה ראוי' ונכונה של השליחות האלקית — ויחד עם זה של הכוחות האלקיים — שניתנו לכל יהודי, גבר או אשה, כדי להאיר את העולם — העולם העצמי והעולם שמסביב — ב„ג'ר מצוה ותורה אור“, תוך שימת דגש על „המעשה — הוא העיקר“, החל מקיום המצוות המעשיות בחיי יום-יום כדבעי ובהידור, ואת כל זאת לעשות בשמחה ובטוב לבב —

וגם באופן של „ואהבת לרעך כמוך“, ש„רעך“ יהי „כמוך“, עושה ומשפיע — פנסאי — „כמוך“ כפי שהנך אתה, במסירות גדולה ביותר ובשמחה של מצוה.

* * *

ויהי רצון, בהתבסס על דברי העידוד והברכות של בעל ההילולא, שהרי „דברי צדיקים קיימים לעד ופועלים לעד“, עד כדי „פועל ישועות בקרב הארץ“ — שכל אחד ואחת יפעלו בכל העיניים האמורים ביתר התמסרות ושמחה מאשר עד עתה,

שהרי לכל עניני טוב וקדושה, הקשורים הרי עם הקב"ה שהוא אין סוף, אין להם סוף והגבלה, וככל שהם טובים בהווה, אפשר — וממילא חייבים — ללכת בהם מחיל אל חיל,

ונוסף על העיקר — עצם הדבר של מילוי שליחותו של הקב"ה,

הרי כל תוספת השתדלות בכך מהווה תוספת בצנורות ובכלים והרחבה בהם, כדי לקבל וליהנות בפועל מן הברכות האלקיות בכל הדרוש,

השליחות האלקית . . להאיר את העולם: ראה ב"ר פ"ב, ג. ולהעיר מפירוש הצ"צ: אנו פעלי דימא אנו (עירובין סה, א) — אונזער ארבעט איז אויף מאַכן ליכטיק (לקו"ד ח"ב רי, ב. סה"מ תש"ח ע' 292 ואילך). הכוחות האלקיים: כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל (עקב ח, יח) ובפרט מילוי התפקיד אשר בשבילו נברא.

נר מצוה ותורה אור: משלי ו, כג. ראה אוה"ת נ"ך עה"פ. המשך יונתי, תר"ם ע' א' ואילך.

המעשה — הוא העיקר: אבות פ"א מ"ז.

בשמחה ובטוב לבב: כמ"ש (תהלים ק, ב) „עבדו את ה' בשמחה“. וראה רמב"ם סוף הלי לולב. של"ה ס"פ תבוא (שפור, א). ועוד. תניא פכ"ז.

ואהבת לרעך כמוך: קדושים יט, יח. ובתו"כ (הובא בפרש"י עה"פ): זה כלל גדול בתורה. ובשבת לא, א: זו היא כל התורה כולה. וראה תניא פל"ב. קונטרס אהבת ישראל.

פנסאי: בלשון כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע — ראה הביאור ס' השיחות תשי"א ע' 136. ובארוכה בשיחת י"ג תמוז תשכ"ב.

דברי צדיקים קיימים . . לעד: מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר (סה"מ קונטרסים ח"א פח, א. אגרות קודש ח"ב ס' תע) עיי"ש.

פועל . . הארץ: תהלים עד, יב. וראה אגה"ק סכ"ח.

הקשורים הרי עם הקב"ה . . אין סוף . . מחיל אל חיל: ראה לקוטי הש"ס להאריז"ל סוף ברכות. מחיל אל חיל: תהלים פד, ח. וראה ברכות בסופה. שו"ע אדה"ז חאו"ח סקנה"ס ס"א. וש"נ.

ובלשון דוד המלך, נעים זמירות ישראל, שנאמר כבקשה וציווי אך מכיל גם משמעות ותוכן של הבטחה: „הרחב פיך” — ויהי’ — „ואמלאהו”;

ועל כולם, ולראשונה, הברכה העיקרית שבמהרה בימינו נראה בקיום היעוד שבהפטרות שבת-קודש הנוכחית: „ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל”, שהקב"ה בכבודו ובעצמו יהי' „אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו” — ומוליכו — יחד עם כל בני ישראל שהקב"ה מוליכם ב„קהל גדול” (בל' יחיד) — ומוציאי מן הגלות „מיד הן נגאלין”, בגאולה האמיתית והשלימה.

בכבוד ובברכה להצלחה רבה,
ולבשורות טובות בכל האמור

מנחם שניאורסאהן

י"ג ט"ו תש"א

דוד המלך. נעים זמירות ישראל: ש"כ כג, א.
וציווי' . . . הבטחה: ראה תר"א (תשא פ', ג), לקו"ת (ואתחנן יא, ב) בנוגע ל„ואהבת” — שהוא לשון ציווי וגם לשון עתיד והבטחה. וראה לקו"ת במדבר יג, ג.
הרחב . . . ואמלאהו: תהלים פא, יא. וראה ברכות נ, א (דמפרש בד"ת) וירושלמי תענית פ"ג ה"ו (— בכל צרכי האדם). וראה ליקוט מכתבים כלליים לחגה"פ תשמ"ב ע' 14 הערה 4.
ואתם . . . בני ישראל: ישע"י כז, יב.
שהקב"ה בכבודו ובעצמו . . . אוחז בידו: פרש"י נצבים ל, ג. נתבאר בלקו"ש ח"ט ע' קעו ואילך.
קהל גדול: ירמ' לא, ז.
בל' יחיד: כי „קהל” אינו רק צירוף של כמה יחידים, כי אם מציאות אחת דציבור. וראה לקו"ש חלק ח"י ע' קיג ואילך.
מיד הן נגאלין: רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.